

Nincs az a kristálygömb, ami erre feleletet adhatna.

Ám ha egyszer a határátlépő járlatlevelek/útlevelek/marhapasszusok utolsó példányai elrongyolódva a múzeumok üvegszekrényeibe kerülnek, és azon, hogy Európát keresztül-kasul beutazhatjuk, senki sem ujjong, sem nem csodálkozik, hanem természetesnek veszi: vajon elképzelhető-e, hogy addigra a „déliabós történetírás” kölcsönös uszításai, Greary kifejezésével „*a nemzet ártékony mítoszának szemétdombja*”, anélkül, hogy elmozdítanák/elhordanák, ott helyben, ahol van, *elolvad*: vajon elképzelhető-e?

Ez az a mainapság sokat emlegetett titkos nagy remény. Az én legtitkosabb reményem az, hogy jön idő, amikor erről az oly sokunk váradalmas nagy *reménységéről* magáról is – megfeledezünk.

S akkor tán még engem is levesznek majd a proskribáltak feketelistájáról.

Lackfi János

NINCS MÁS ÚT

Liliane Woutersnek

Nincs más út: ma már libabőrös,
Nem sima, mint rég, a nyakam,
S borotválnom kell. Nyers erőhöz
Megjött a tekintély, fiam.

Úgy hiszi, hogy a legerősebb
Ember én vagyok, nem lehet
Kiábrándítani egyelőre,
Lesz még, hogy másként emleget.

Lesem ablaknál állva mások
Sorsát, pedig jól ismerem,
Magamról, hogy próbál a vásott
Test kifogni az Istenen.

Hogy próbál el nem öregedni,
Testét kenőccsel bekeni,
Társak nedvével összefesti,
Bőrén vér, sperma foltjai.

Koponyámban egyszerre robban
Minden bomba, s mind a halott
Vérembe fül, jajgatva onnan –
Bennem zuhan, ki botladott.

Ablakomnál egy ázott ember
Öreg kordét vonszolva jár,
Kínai? Indiai? Berber?
Pár perce? Ezer éve már?

Beletöröl a lomb az égbe,
Letöröl egy-egy felleget,
Visszakarmol az ég, s elégve
Szár az levél el-elpereg.

Bennem vív meg kicsi a naggyal,
Egyszerre győz, vesz mindegyik,
Sántít Jákob, biceg az angyal,
Az est, ha úr, csak reggelig.

A távolnak és a közelnek
Metszéspontja, lám, így vagyok,
Pincém tetejére kifekszem,
Belém csobbannak csillagok.

NYÁRI VILLAMOS

Sanzonett

Körös-körül a vad forgás,
pénz, ruha, test, anyag,
a végeredmény csak forgács:
hússzobrok mállanak.

És minden mellhez melltartó,
és popsikon bugyik,
és minden nőhöz eltartó,
eltartott tartozik.

És mire föl e torlódó
lábak, farok, karok,
ha elviszen a tornádó,
s meghalunk, meghalok?

NÖVÉNYEVŐK

Hogy az emberi test kívánatos
domborulatait idéző, duzzadó,
leveses gumókat megkívánjuk, nem csoda
Vonz az ártatlan, növényi erotika,
az áramvonalas banán becsapódása,
a narancs foszladozó odaadása,
hagyma ropogása, ízének szétszaladása,
sebtiben bekapott fiatal retek
kamikaze-halála
De ugyan mit eszünk a csenevész,
nedvszegény növényi részeken,
miért harapdáltam mindig lelkesen
a narancshéj ízetlen, vattás, fehér
bélését, miért kutattam az akácvirág
szirmai közt a foghegyre alig elég bibét,
miért pusztítottunk sóskát, petrezselymet,
fűszernövényt és gyógyfüvet?
Ínyenc mohóságunkat
mi indokolhatja meg?
És ki próbál bosszút állni a maga szerény
eszközeivel a növényevők nemtelen nemén?
Csak a húsevő növény.

Imreh András

A VÁLTÓTÁRS

Simon Balázsnak

Más világban éltél. Szürke lapályodon
szénként parázslott kitakart, fekete napod,
fekete pelyhekben kavargott a hó, akár a pernye,
vagy mint a felzavart varjúcsapat,
mely betölti a levegőeget – – –